

ΕΞΗΝΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HENRY BORDEAUX

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟΡΓΗΣ

ΡΘΙΟΣ, στο κατώφλι της πόρτας, ο γιατρός Μπρουνοά ξεπροβόδιζε τους δυο συναδέλφους του. Πρίν φύγουν, τους ρώτησε για τελευταία φορά, με φωνή παραταχτή :

— Λοιπόν...; Καμιά έλπις σωτηρίας ;

— Οι δυο γιατροί κυπάτσικαν, σάν νάθελε ο ένας νά πάρη κορυφάκι απ' τόν άλλον κ' ύστερα ο παύ ήλικιωμένος αποκριθήκας :

— Φύλε μου, ξέρεις και σὺ ἀπὸ αὐτά. Κάνουμε δυὸ ἐνέσεις ὁροῦ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἄλλο φάρμακο δὲν ὑπάρχει. Ὡστε, καμμιὰ ἐλπίδα, δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει

πια καμμιὰ !

— Λέτε νά ζήση πολὺ ἀκόμα τὸ παιδί μου ; ρώτησε πάλι ὁ Μπρουνοά, πνίγοντας ἕνα λυγμό.

— Ναι... μερικὲς ὥρες ἀκόμα... ὡς τὰ χαράματα, ἀποκρίθηκε πάλι ὁ παύ ήλικιωμένος. Πάντως ὁμως δὲν θὰ ὑποφέρει, ἀγαπητέ μου φίλε...

— Σὰς εὐχαριστῶ, φίλοι μου, ποὺ ἤρθατε ἀπὸ τόσο μακριά... Σὰς εὐχαριστῶ. Πηγαίνετε στὸ καλὸ.

Τοὺς παρακολούθησε νά φεύγουν, μὲ σφιγμένη τὴν ψυχὴ, ἀπὸ ἀγωνία καὶ θλίψη. Ἄκουγε τὰ κουνιόματα τῶν ἀλόγων νά γοργοχιτυοῦν καὶ νά σβύνουν, ὅσο ἀπομακρυνόντουσαν, καὶ τοῦ φαινόταν πὼς μαζὺ τους ἔφευγε κ' ἡ τελευταία ἐλπίδα απ' τὴν ψυχὴ του. Γλυστοῦσε κ' αὐτὴ ἀπὸ μέσα του, ὅπως γλυστοῦσαν ἡ ρόδες τοῦ ἀμαξιοῦ ἐπάνω στὸν πνευστορωμένο μὲ χιόνι δρόμο.

Ἐκλεισε τὴν πόρτα κ' ἀποκασιωμένος τρύπωσε στὸ γραφεῖο του. Δὲν εἶχε τὴ δύναμη ν' ἀντιζῶση ἀμέσως τὴ γυναῖκα του, τὴν πονεμένη μητέρα, ποὺ οἰγμένη στὸ προσκέφαλο τοῦ μονακριβοῦ παιδιοῦ τους, παρακολούθησε ἄπληρη, τόσες μέρες τώρα, τὸ σκληρὸ χαροτάξιμά του.

Ἀπομονωμένος κεῖ μέσα, στὸ γραφεῖο του, ξεφύλλισε βιαστικὰ μερικὰ βιβλία τῆς ἐπιστήμης του, ποὺ τὴν ἔννοιωθε τώρα ἀνοφελή, φρίκγοντας μ' ἀγωνία νά ξεκλέψῃ ἀπὸ ποίθενά κανένα μυστικὸ της, σωτήριου ἴσως γιὰ τὴν περὶπτωσι αὐτῆ.

Ἄδικα ὁμως. Ὁ Θάνατος ἐρχόταν ἔπουλα, σιγαλά, ἀμείλιτος καὶ σκληρὸς, ἀπλώνοντας ἀπύλαχτα τ' ἀνοσιωμένο δρεπάνι του, γιὰ νά θερίσῃ τὴ μικρὴ ἐκείνη ζωοῦλα, ποὺ σιγῶσινε στὸ κρεββατάκι τῆς ἀγωνίας.

Ἐνας λυγμὸς σπάρραξε τὸ λαμὸ του. Πέταξε ἀπὸτομα τὶς ἀχρηστες ἐκείνες φυλλάδες καὶ μὲ βουρκομένη μάτια διευθύνθηκε πρὸς τὴ μικρὴ κωμαροῦλα τοῦ πόνου. Εἶδε τὴ γυναῖκα τοῦ καθισμένη πλάι στὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ τους, κατὰχλωμη, νὰ τὸ κνιτάξῃ μὲ ἄπειρη λατρεία.

Ἀκούγοντας τὸν ἦχο τῶν βημάτων του, σήκωσε τὸ κεφάλι της. Κάρφωσε τὰ μάτια της μὲ λαχτάρα στὰ δικά του καὶ κωμάστειρε ἀπ' τὴ χεῖλ του. Αὐτὸς ὁμως γύρισε ἄλλοτὸ κεφάλι του. Τελείωσε... Μόλις τὸν εἶδε, μάντεψε τὴν ἀλήθεια. Ὡστόσο, τὸν ρώτησε μὲ τρεμμένη φωνή :

— Τί εἶπαν ; Ποιὰ εἶνε ἡ γνώμη τους ; Μίλα μου...

— Ἄλλοιμονο... Πρίν απ' τὰ ξημερώματα, θὰ τὸ χάσουμε !

— Θεέ μου... Θεέ μου... Δὲ μποροῦμε νά κάνουμε τίποτε...

— Τίποτε... Θὰ περιμένουμε ὅσο νά σβύσῃ...

Κάθησε ἀντίκρου της, ἀπὸ τ' ἄλλο πλεῦρό τοῦ κρεββατιοῦ, κ' ἔσπασαν κ' οἱ δυὸ τὰ κεφάλια τους πάνω απ' τὸ παιδί τους. Τόβλεπαν μὲ ἀνεφάρσατο σπαραγμὸ νά σβύνη σιγά—σιγά, χωρὶς πυρετό, σάν λαμπάδα κοντὰ σὲ σιγαλὴ φωτιά. Ἄνοιγε πότε—πότε τὰ βλέφαρά του, κνιτάξε μπροστά του χωρὶς νά βλέπῃ, μὲ τὰ ἄδωα κ' ἄγνὰ ματάκια του, ποὺ ἦσαν γαληνεμένα καὶ χωρὶς ἔκφρασι.

Μὰ ἀμέσως πάλι τόπισσε ὁ παροξυσμὸς κ' ὁ βήκας, ποὺ σπάρραξε τὸ ἀδύναμο στήθακ του, τόπνιγε.

Ἡ νύχτα ἔφτασε γρήγορη κ' ἀπελευστικὴ. Τότε ἡ γυναῖκα τοῦ γιατροῦ σηράθηκε.

— Ποῦ πᾶς ; τὴ ρώτησε.

— Ν' ἀνάψω τὴ λάμπα.

— Τί τὴ θέλεις ; Τί τὸ ὄφελος ;

— Νὰ τὸ βλέπουμε τοὐλάχιστον ὅσο ζῆ, ὅση ὥρα θὰ ζῆ...

Ἄναφυλλητὰ τῆς ἔκοψαν τὴ λαλιὰ καὶ τὰ δάκρυα κύλησαν ἄφωνα ἀπ' τὰ μάτια της. Μὰ ὁ γιατρός Μπρουνοά δὲν πρόλαβε νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἡ πόρτα ἀνοῖξε κ' ἡ ὑπηρετριά τους, πατώντας στὰ νύχια, μπῆκε μέσα.

— Ἀφεντικὸ, ἕνας χωρικός απ' τὴ Ροζελάνδ εἶνε ἔξω. Σὰς ζητάει...

— Διῶξε τον, Μαριέττα!... Δὲν δέχομαι κανέναν!...

— Τὸν διῶγνο τὴση ὥρα τώρα, μὰ ἐπιμένει νὰ σὰς ἰδῇ!

Ὁ Μπρουνοά βγήκε στὴν ἐξώπορτα, ἀποφασισμένος νὰ διῶξῃ ὁ ἴδιος τὸν ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπτη. Ἦταν ὁ Ριβᾶς, γνωστός του κ' ἀπὸ ἄλλοτε. Εἶχε ρθεῖ ἐπαιγόντως απ' τὴ Ροζελάνδ, ἕνα γειτονικὸ χωριὸ τρεῖς—τέσσερες ὥρες μακριὰ καὶ ἡ χωρὶτικὴ γάπτα του, φοροτωμένη ἀπὸ χιόνι ποὺ σιγῶλκωνε, ἔδειχνε πὼς θὰ ἦταν μεγάλη ἀνάγκη, γιὰ ν' ἀποφασίσῃ ὁ Ριβᾶς νὰ βγῆ μὲ τέτοιο σκυλόζαϊρο καὶ νὰ κνήη τόσο δρόμο.

— Τί θέλεις, Ριβᾶς ; Πὼς ἴσαμε δῶ ; τὸν ρώτησε ἀπὸτομα ὁ γιατρός.

— Γιατρέ μου... Σῶσε τὸ παιδί μου... Πεδθαίνει...

— Ἄ! Καλά... Αἴριο προὶ θάρθω...

— Ἀντήσου με, γιατρέ μου... Δὲν εἶνε ἄλλος γιατρός στὴν περιφέρεια καὶ χωρὶς ἔσπερα, δὲν θὰ βγάλῃ τὴ νύχτα ὁ γυιὸς μου... Τὸν χτῆπτε ἡ διφθερίτις καὶ θὰ πεθάνῃ σίγουρα τὴ νύχτα, ἂν δὲν ἐρθῆτε.

— Μὰ καὶ τὸ δικὸ μου παιδί θὰ πεθάνῃ ἀπὸψε... Σὲ 3—4 ὥρες θὰ ξεψυχήσῃ... Δὲν μπορῶ νὰ ρθῶ τώρα, Ριβᾶς. Κατάλαβέ το...

Σώπασαν κ' οἱ δυὸ τους τώρα.

Καθένας σκυλοζῆσταν τὸν πόνο του.

— Εἶνε σωστὸ καὶ δίκιο αὐτὸ ποὺ λές... ψύθρισε σὲ λίγο ὁ χωρικός. Πρέπει πρῶτα τὸ δικὸ σου παιδί νὰ γιάνῃ κ' ὕστερα τῶν ἄλλων... Σκέψου ὁμως, γιατρέ μου... Τὸ δικὸ μου ἔχει ἐλπίδες ἀκόμα. Ἄλλωστε τόκανα τώρα στὰ γερατειὰ μου. Ἄν τὸ χάσω, σίγουρα δὲν θὰ κάνω ἄλλο. Ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι νέος...

— Αἴριο τὸ προὶ, Ριβᾶς. Στὸ ὑπόσχεμα. Ἄσε με νὰ κλείσω τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ μου, τοὐλάχιστον. Κι' αἴριο τὸ προὶ θὰ ρθῶ.

— Αἴριο τὸ προὶ θὰ εἶνε ἀργά. Ἀντήσου με, γιατρέ μου. Μὰ ποὺ τὸ δικὸ σου πεθαίνει ὀριστικὰ, γιὰτὶ νὰ πεθάνῃ καὶ τὸ δικὸ μου; Ἄν θέλεις, μπορεῖς νὰ τὸ σώσης.

— Ποῦ τὸ ξέρεις, Ριβᾶς ; Δὸς του δρόμο γρήγορα, σοῦ λέω. Αἴριο τὸ προὶ...

Ὁ χωρικός πῆρε τὸ σοφὸφο του καὶ χαμηλώνοντας μὲ ἔγκωρτέρησι τὸ κεφάλι, σκυπίπτε διὰ δάκρυα μὲ τὸ μανθὶ του καὶ τράθηξε κατὰ τὴν πόρτα. Ἄνοιξε σιγαλά, μὲ δισταγμὸ, κωντοστάθηκε λιγάκι, μὰ, παίρνοντας σὲ λίγο ἀπόφρασι, βγήκε ἔξω καὶ χάθηκε στὸ χιονισμένον δρόμο.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμῆ, ὁ γιατρός ἔξωλλος, παλεύοντας μὲ δυὸ αισθητήματα, δυνατὰ καὶ κυρίαρχα καὶ τὰ δυὸ, μὲ τὸ πόθοςπο φριμαστικὰ ἄλλαγεμένο ἀπ' τὴν ψυχικὴ πάλῃ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἄρμισε σάν τρελλὸς στὴν ἐξώπορτα καὶ τὴν ἀνοῖξε διάπλατα.

— Ριβᾶς ! Ριβᾶς ! Ὀθρίλαξε μέσα σπὴ φωτισμένη απ' τὸ χιόνι νύχτα.

Ὁ Ριβᾶς γύρισε τρεχάτος μὲ ἀνειπωτὴ λαχτάρα κ' ἐλπίδα στὴν ψυχὴ.

— Περιμένε μὰ στιγμῆ, τοῦτε ὁ γιατρός. Ἐρχομαι μαζὺ σου. Ἄρπαξε τὴ βαλίτσα μὲ τὰ ἀπαραίτητα φάρμακα κ' ἐργαλεῖα καὶ πρίν φύγῃ, πέρασε ἀπ' τὸ δομῆτιο ποῦ ξεψυχοῦσε ὁ γυιὸς του. Ἐσκυψε, τὸν κνιτάξε μὲ ἀπειρίγαπτο σπαραγμὸ, ἐνῶ τὰ δάκρυά του κλυοῦσαν ἄφθονα κ' ἔλευθερα πια ἀπ' τὰ μάτια του. Κόλλησε ὕστερα τὰ φλογισμένα χεῖλῃ του στὸ γλωμὸ μεταπάκι του καὶ τὸ φίλησε ἀχόρταγα, ὥρα πολλή. Ὑστερα ἀνασημάθηκε ἀπὸτομα κ' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.

— Ποῦ πᾶς τέτοια ὥρα καὶ σὲ τέτοια στιγμῆ ; τὸν ρώτησε ἡ γυναῖκα του.

— Ἄκουσε... Νὰ αὐτὸ τὸ μοικιαλάκι. Δὸς του πότε—πότε νὰ μιτρίζεται. Βρέχε του καὶ τὰ δυὸ ρουθούνια. Θὰ ἀνακουφίζεται τοὐλάχιστον ὅς ὅπου νὰ ξεψυχήσῃ.

— Πές μου ποῦ πᾶς... Ποῦ μ' ἀφίνεις καὶ ἀφίνεις ἐτοιμοθάνατο τὸ παιδί μας ;

— Τὸ μικρὸ τοῦ Ριβᾶς κινδυνεύει... Ἴσως τὸ σώσω αὐτό...

— Καὶ τὸ δικὸ μὲ ;

— ... Ἡ ζωὴ του... Ἡ μικρὴ ζωοῦλα του δὲν εἶνε πια στὰ χεῖρα τῶν ἀνθρώπων. Μπορεῖς καὶ μόνῃ σου νὰ τὸ φροντίσης τώρα.

— Μὴ μᾶς ἀφίνεις...

— Πρέπει... ΠΡΕΠΕΙ... Τὸ ΚΑΘΗΚΟΝ...

Τότε ἡ γυναῖκα του πετάχτηκε σάν λίκαινα, ποὺ τῆς σπαραζοῦν τὰ λυκόπουλά της. Τὸν κνιτάξε σάν πρελλή. Μὲ μῖσος σχεδὸν σπὰ μάτια τοῦ φώναξε :

— Στάξτες φάρμακα ! Ἐσοι ἀπαίσιος ! Ποτέ σου δὲν μᾶς ἀγάπησε ! Φύγε νὰ μὴ σὲ βλέπω !...

Ὁ πόνος τὴν εἶχε κάνει ἀγνώριστη. Ἄπ' τὸ στόμα της ἔβγα-

Εἶδε τὴ γυναῖκα του καθισμένη πλάι στὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ τους, νὰ τὸ κνιτάξῃ μὲ λατρεία...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ LOUIS MONIER

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(‘Αληθινή ιστορία)

ΗΝ περασμένη εβδομάδα μιὰ τραγική αυτοκτονία συνέβη σὲ κάποια ἀπόμωρη ἐπαυλὶ τῆς Ὁβέρνης. Βρῆκαν κρεμασμένη ἀπὸ τὴν ὄροφὴ τοῦ σταύλου, τὴν ἰδιοκτήτρια τῆς ἐπαύλεως Μαρία Γ... Φαίνεται ὅτι πρὶν κρεμαστῆ ἡ ἀτυχὴ γυναίκα, εἶχε βάλει φωτιά σ' ἄχρα που ἦσαν γύρω τῆς. Ἀπὸ νέου ἐργάτες ὅμως, οἱ ὁποῖοι δούλευαν ἐκεῖ κοντά, εἶδαν τὶς φλόγες, ἔτρεξαν καὶ πρόλαβαν τὴν πυρκαγιά. Λέγεται ὅτι ἡ Μαρία Γ... ἦταν νευρασθενική.

Μ' αὐτὰ τὰ λίγα καὶ τυπικὰ λόγια, ἡ γαλλικὴ ἐφημερίδες ἀνάγγειλαν τελευταία τὴν αυτοκτονία τῆς νευρασθενικῆς ἀγρότιδος τῆς Ὁβέρνης. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ φοβερὴ οἰκογενειακὴ τραγωδία.

Καὶ τὴν τραγωδίᾳ αὐτῇ τὴν ἀνακάλυψε μ' ὄλες τῆς τὶς λεπτομέρειες ὁ Φραγκίσκος Ν..., ὁ διάσημος σύγχρονος πνευματιστὴς καὶ ἰπνωτιστὴς.

Ὁ Φραγκίσκος Ν... παραθέριζε σ' ἕνα χωριὸ γειτονικὸ τῆς ἐπαύλεως ὅπου ἔγινε τὸ δράμα καὶ μόλις ἔμαθε τὴν αυτοκτονία τῆς Μαρίας, ἔσπευσε ἐπὶ τότου.

Ὁ Φραγκίσκος ἐγνώριζε τὴ Μαρία χρόνια πρὶν καὶ τὴν συμπάθησε ἀρκετὰ, γιατί ἦταν ὀμορφῆ, καλόκαρδη καὶ πάντα γελαστή καὶ χαρούμενη.

Πρὶν παντρευτῆ, ἡ Μαρία κατοικοῦσε στὸ ἴδιο χωριὸ ὅπου ἔμενε τὸ καλοκαίρι ὁ Φραγκίσκος. Μὰ ὅταν παντρεύτηκε, πῆγε καὶ κάθησε μὲ τὸν ἄντρα τῆς καὶ τοὺς γονεῖς του στὴν ἐπαυλὶ αὐτῇ, πού τὴν εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τὸν πατέρα τῆς.

Ἡ Μαρία δὲν ἦταν μόνο χαριτωμένη, ἀλλὰ καὶ ἡ πὺ πλούσια κόρη τῶν περιχώρων, γι' αὐτὸ τὴν εἶχαν ζητήσῃ ὅταν ἦταν ἐλεύθερη πολλοὶ καλοὶ καὶ πλούσιοι νέοι σὲ γάμο.

Κι' ὁ Φραγκίσκος ἀκόμα, ἂν καὶ ἦταν πολὺ πὺ μορφωμένος ἀπ' αὐτῇ, θὰ τὴν παντρευόταν εὐχαρίστως, ὄχι γιὰ τὰ πλούτη τῆς, ἀλλὰ γιὰ τὴν ὀμορφιά τῆς καὶ τὴν καλοσύνη τῆς.

Ἡ Μαρία ὅμως περιφρόνησε ὄλους τοὺς μορφωμένους καὶ πλούσιους νέους πὺ τὴ ζητοῦσαν καὶ τὴ λαχάρειζαν καὶ πῆρε τὸν Λουδοβίκο Γ..., ἕνα φτωχὸ κι' ἀγρόματο χωρικό.

— Πῶς ἔγινε αὐτὸ, Μαρία; τὴ ρωτοῦσαν οἱ συχωριανοὶ τῆς. Τί σοῦ ἦρθε καὶ διάλεξε μέσα σὲ τόσα καὶ τόσα παλληκάρια τὸ Λουδοβίκο;

— Δὲν ξέρω... δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς τόκανα αὐτὸ, ἀπαντοῦσε ἡ νέα κι' ἀναστέναζε.

— Τὸν ἀγαποῦσε λοιπὸν τόσο πολὺ;

— Δὲν ξέρω... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω... Εἶνε κάτι πὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω. Ἐκεῖνος πρὸ πάντων τὸ θέλησε...

Ὁ Φραγκίσκος θυμῆθηκε μόλις ἔμαθε τὴν αυτοκτονία τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Μαρίας, θυμῆθηκε πόσο ἦταν εὐθιμη, γερὴ καὶ γελαστή ἡ γυναίκα αὐτῇ καὶ ὑπαπευθῆκε, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ αυτοκτονίας, ὅπως πίστευαν ὄλοι.

Ὁ Λουδοβίκος Γ..., ὁ ἄντρας τῆς Μαρίας, ἦταν ἕνας ἀσήμαντος ἀνθρωπάκος. Φαινόταν πάντα ἡρεμὸς καὶ σχεδὸν ἀποβλακωμένος.

Ἀλλὰ τώρα ὁ Φραγκίσκος τὸν ἔβλεπε ἐντελῶς διαφοροποιητὸ, παραγμένο, ἀνήσυχ, διαρκῶς φοβισμένο. Ἔτσι, ἡ ἰσχυρὴ τὸ πνευματιστοῦ δυνάμεισιν.

Μὲ τὴν πρόφρασι λοιπὸν, ὅτι θέλει νὰ μιλῆσῃ ἰδιαιτέρα μὲ τὸ Λουδοβίκο γιὰ τὴ Μαρία, κλείστηκε ἕνα βράδυ μαζί του σὲ μιὰ σάλα τῆς ἐπαύλεως, παρ' ὄλες τὶς ἀντιρροήσεις τοῦ γέροντος πατέρα τοῦ νέου.

Ἦσαν ἀφροὶ καὶ τὰ δάχτυλά τῆς εἶχαν σφραβογυρίσει ἀπ' τὴν ἰστερικὴ αὐτῇ κρίσι.

Τὴν πλησίασε γαλήνια, ἥσυχ. Τὴν κῆταξε μ' ἐπιβολὴ βαθειὰ στὰ μάτια, ἐνῶ ὁ πόνος τὸν εἶχε παραμορφώσει κι' αὐτόν. Τὴν πῆρε ἀπ' τὸ χεῖρ, σταθερὰ κι' ἐπιμονα, μὰ μὲ ἀνεπίκτητη τρυφερότητα καὶ τὴν ὀδήγησε πάλι μπροστὰ στὸ μαρὸ τους, πὺ ἄρχιζε πάλι ὁ θάνατος νὰ τὸ χαϊδεύῃ. Μὲ φωνὴ πὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο, τῆς εἶπε:

— Θάρρος, γλυκεριά μου... Μὴν παραφερῆσαι... Δὲν μπορῶ νὰ τοῦ δώσω πίσω τὴ ζωὴ του, πὺ φεύγει πάλι ἀγύριστα... Μπορῶ ὅμως νὰ τὴν χαρίσω στὸ Ἄλλο... Ἄσε με...

Τὴ φίλησε. Τὸν φίλησε. Καὶ ὁ γυνὸς μὲ ἀπερίγραπτο σπαργμὸ στὴν ψυχὴ ἀκολούθησε τὸ Ριζὸς...

Μόλις ὁ Φραγκίσκος ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Λουδοβίκο, τὸν κῆταξε κατὰματα, ἐπιμονα κι' ἐρευνητικὰ.

Ὁ Λουδοβίκος προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἰπνωτιστικὴ δύναμι τοῦ Φραγκίσκου, μὰ δὲν μπόρεσε.

Ὁ Φραγκίσκος ἔπεμπε πάντα νὰ τὸν κῆταξῃ κατὰματα, βάζοντας ὄλη τὴ δυνάμι τοῦ σταῦ μάτια του. Καὶ τέλος ὁ Λουδοβίκος ἰπνωτισθῆκε. Τότε ὁ Φραγκίσκος τοῦ εἶπε ἐπιτακτικὰ:

— Σὲ διατάζω, πές μου πῶς πέθανε ἡ γυναίκα σου! Παράστησέ μου τί ἔγινε. Θυμῆσου τὰ ὄλα κι' ἄρχισε ἀμέσως. Σὲ διατάζω!

Ὁ Λουδοβίκος σηκώθηκε τότε ἐπάνω σάν νευρὸσπαστο μὲ μάτια ἀπλανῆ καὶ βγήκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Μόλις τὸν ἀντίκρινε ὁ πατέρας του σ' αὐτῇ τὴν κατάστασι, ἐφρονάξε ἀπ' τὸ θυμὸ του, γλῶμιωσε καὶ τοῦ φρόναξε ἄγρια:

— Λουδοβίκε, πὺ πᾶς; Ἔπινα, βίλα; Ἔπινα, σοῦ λέω!...

Μὰ ὁ Λουδοβίκος φαινότανε σάν νὰ μὴν ἀκούῃ.

Πῆγε ἴσα πρὸς τὸ σταῦλο, μῆτρε μέσα, κῆρῆτρε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα κι' ἄρχισε νὰ παραμονεῖ, κῆρῆρῆτρε πρὸς τὴν αὐλή. Ὑστερα οἶχτηκε ἀπότομα ἐπάνω σ' ἕνα πρόσωπο φανταστικὸ, τὸ ἔφριξε ἐπάνω σ' ἄχρα κι' ἄρχισε νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμὸ, τρίζοντας τὰ δόντια του. Σῆμωσε κατῆν τὸ ἰσθετικὸ του θῆμα ἀπὸ κάτω, πῆρε ἕνα σχοινί, τοῦ τὸ πέρασε στὸ λαιμὸ καὶ τὸ ρομάσε ἀπ' τὸ δώμαρι τῆς ὄροφῆς. Ὅταν τελείωσε ἡ φρικτὴ αὐτῇ παντομίμα, ὁ Λουδοβίκος ἔκαμε τὶς κινήσεις ἑνὸς ἀνθρώπου πὺ βάζει φωτιά σ' ἕνα δειμάτι ἄχρα...

— Ὁ γυνὸς μου τρελλῆθηκε! μούγκρισε ἄγρια αὐτῇ τῇ στιγμῇ ὁ πατέρας τοῦ Λουδοβίκου.

— Ἔτσι νομίζετε σεῖς, κῆρῆτε Γ... , τοῦ εἶπε ὁ Φραγκίσκος. Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἀντίθετη γνώμη. Ὁ γυνὸς σας δὲν τρελλῆθηκε. Ἀπλοσῆτατα εἶνε ἰπνωτισμένος καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴ σκηνὴ τοῦ ἐγγλήματος πὺ διέπραξε.

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Φραγκίσκου, ὁ γέροντος κατέβασε τὰ μάτια του καὶ μονομιούρισε κῆρικὰ ἀσυνάρτητα λόγια. Χωρὸς νὰ χάσῃ καιρὸ, ὁ Φραγκίσκος φρόναξε τοὺς ἰπρωτέτες τῆς ἐπαύλεως κι' ὅταν αὐτοὶ μαζεύτηκαν

γύρω του, γύρισε στὸ Λουδοβίκο καὶ τοῦ εἶπε:

— Πές μου... Ποιὸν σκότωσες;

— Τὴ γυναίκα μου, τὴ Μαρία! ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν περιουσία τῆς.

— Γιατί τὸ ἔκανες αὐτὸ; Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ τὸ κάνεις;

— Οἱ γονεῖς μου καὶ πρὸ πάντων ὁ πατέρας μου. Μοῦ ἔλεγαν κάθε τόσο: «— Πρέπει νὰ πεθάνῃ!... Πρέπει νὰ πεθάνῃ!... Ὅθά γίνουμε πλούσιοι... Ἡ ἔπαυλις θὰ γίνῃ δική μας...»

Ὁ πατέρας τοῦ Λουδοβίκου οὐρλαξε ἀπ' τὴ λύσσα του.

— Δὲν λέει τὴν ἀλήθεια, εἶνε κῆρῆτης... κῆρῆτης! φρόναξε.

Μὰ ὁ Λουδοβίκος ἐξακολούθησε:

— Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὴν σκοτώσω... Τὴν ἀγαποῦσα τὴ Μαρία μου... Ἀλλὰ δὲν μ' ἄφιναν ἥσυχ οἱ γονεῖς μου... Καὶ πρὸ πάντων ὁ πατέρας. «— Πρέπει νὰ πεθάνῃ!... Νὰ πεθάνῃ!...», μούλεγε διαρκῶς. Καὶ ἐπὶ τέλος τῇ σκότωσα!... Τὴν ἐπῆξα!... Κι' ὕστερα τὴν κρέμασα, γιὰ νὰ νομίσουν πῶς αυτοκτόνησε... Φταῖνε οἱ γονεῖς μου... Ἐγὼ ἐξ αἰτίας τους φονῆς... φονῆς!...

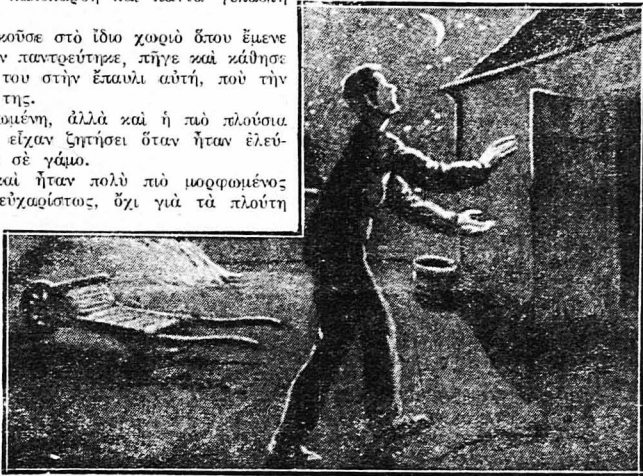
Τὴ στιγμῇ αὐτῇ, ὁ γέροντος ὄρῆσε λυσόντας ἀπὸ δόγη ἐπάνω στὸ γύρο του. Καὶ πρὶν προφτάσουν νὰ τὸν ἐποδίσουν, τὸν χῆτῆρε μαγιασμένα μ' ἕνα μαχαίρι κατὰσῆτῆ. Ὁ Λουδοβίκος ἔδραλε μὰ τρομῆγῃ κῆρῆγῃ καὶ σωρῆσῆτρε κάτω.

Οἱ ἰπρωτέτες ἔπιασαν τότε τὸ γέροντος κῆρῆτος καὶ τὸν δέσανε, ὁ δὲ Φραγκίσκος ἔτρεξε νὰ φρονάξῃ τοὺς χωροφύλακες.

Ὁ πατέρας τοῦ Λουδοβίκου δὲν μπόρεσε ν' ἀρνηθῇ τὴν ἀλήθεια, ὅταν τὸν πῆγαν στὸν ἀνακριτῆ. Ὁμολόγησε πῶς αὐτὸς εἶχε ὑποβάλει στὸ γυνὸ του τὴν ἰδέα τῆς δολοφονίας τῆς γυναίκας του.

Ὅσον ἀφορὰ τὸ Λουδοβίκο, δὲν πέθανε ἀπὸ τὴν πληγὴ πὺ τοῦ κατῆρε ὁ πατέρας του. Ἀλλὰ οὔτε καὶ στὴ φυλακῇ βρισκεται.

Εἶνε κλεισμένος σ' ἕνα ἄσυλο ψυχασπῆδων. θῆμα τῆς κακούργου ὑποβολῆς τοῦ πατέρα του.

Πῆγε ἴσα πρὸς τὸν σταῦλο καὶ μῆτρε μέσα...